

Cyklovandr sobota 2. července – neděle 10. července 2016

Středními Čechy

Sobota 2.července

Letos začínáme v naší matičce Praze. Z Havířova odjíždíme v sobotu ráno vlakem v 5:05 a do Prahy přijíždíme v 9:20 dopoledne. Tady se setkáváme s Katkou, Pavlem a Vaškem. Letos budeme vandrovat na kolech v počtu 9 cyklistů. Vyrážíme nejdříve na Václavské náměstí, fotíme se a pak jedeme dál k Národnímu památníku hrdinů Heidrichiády při pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje, kde se bránilo 7 československých parašutistů západní armády proti 700 německým vojákům 18. června 1942.

Potom projíždíme nádherným Prokopským údolím podél Dalejského potoka Místo, které protíná naučná stezka, patří mezi vyhledávané lokality díky přírodním úkazům a zajímavostem.

Kromě jezírek, lomů, a skalních výběžků, nabízí údolí útočiště k odpočinku a relaxaci. Občerstvujeme se na lavičkách a vidíme přicházející černá mračna, balíme si věci a schováme se pod nedaleký viadukt. Přišla průtrž s bouří. Naštěstí celé to představení netrvalo nijak dlouho. Vjíždíme na sídliště a marně hledáme cestu do Chýně, kde máme objednanou pečenou kačenu na „svačinku“. Konečně při příjezdu zjišťujeme, že je pekelně drahá a tak jedeme dál do Břve, tady si v malé hospůdce dáváme gulášovku, chvílku se zdržíme i na kafe a pak jedeme do Hostouně, kde stanujeme u rybníka. Kdo chce, jde se ještě vykoupat. Poměrně blízko je Ruzyňské letiště a tak tady lze poměrně slušně pozorovat svižný letecký provoz. Kluci jedou ještě nalehko do hospody na fotbal na pivo a na koleno.

Najeto cca 40 km

Neděle 3. července

Ráno nás probouzí sluníčko a tak se někteří stihnou ještě jednou vykoupat. Vyjždíme po deváté hodině směrem na Lidice. Cestou potkáváme třešně a hlavně hrášková pole, nasbíráme si plné kapsy.

Obec Lidice byla za 2. Světové války, dne 10.června 1942, vyhlazena německými nacisty v rámci heydrichiády. Po válce byl na místě starých Lidic zřízen těmto obětem památník s muzeem připomínající tuto tragédii a obec obnovena o několik set metrů dále. Prohlížíme si to tady a je nám z toho všeho dost smutno.

Odjíždíme až poté co si Zdeněk opraví defekt na kole.

Míříme k hradu Okoři, protože na Okoř je cesta, jako žádná ze sta... Hrad má své počátky už ve 13. Století, dnes spravuje trosky hradu Středočeské muzeum a z původního hradu se zachovala jen malá část.

My si však nejdříve dáваме oběd a pak jdeme na prohlídku, trvá tak 30 minut.

Kluci na nás mezitím čekají v cukrárně, aby drželi místo. My holky po prohlídce jdeme hned na kafe a na zákusek za nimi. Na hřišti kousek od hradu si všichni na chvilku schrupneme.

Je odpoledne, nasedáme na kola a pokračujeme v cestě do Kralup nad Vltavou a na zámek Nelahozeves. Ten je jednou z nejkrásnějších renesančních staveb v Čechách. Leží ve stejnojmenné obci asi 35 km severně od Prahy na levém břehu řeky Vltavy. Pod zámek se nachází rodný dům hudebního skladatele Antonína Dvořáka. Už ho ale nezastihneme otevřený, zato nás opět pěkně pohoní bouřka a déšť. Kola schováváme do

autobusové zastávky a my si dáváme teplou polévku vedle v hospůdce.

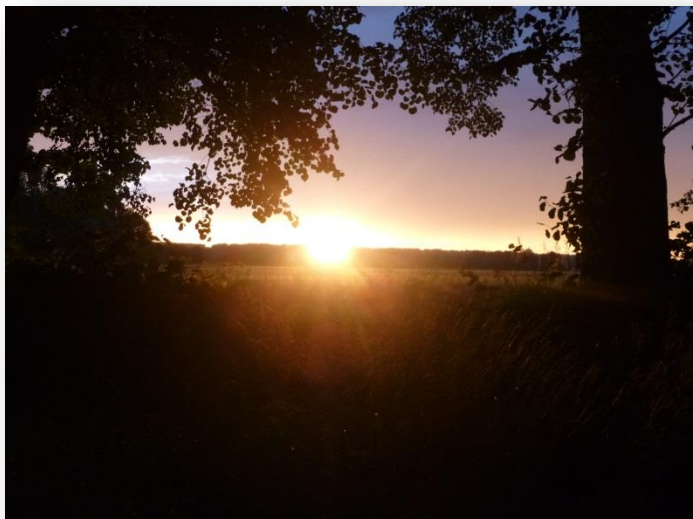
Jedeme do přírodně krajinářského parku zámku Veltrusy, nádherného reprezentačního sídla tehdejších majitelů.

V areálu se dodnes zachovalo několik romantických a antikizujících staveb, jako je Dórský chrám, Laudonův pavilón a chrám obránců vlasti a přátel zahrad a venkova a most se sfingou.

Je večer, hledáme místo na spaní, tak se nějak rozprostřeme, abychom nebyli nápadní a nebyli vidět. Někdo víc v lese, někdo schovaný poblíž chodníku v trávě

Najeto cca 45 km

Pondělí 4.července

Ráno je slunečné a my si dáváme sraz na devátou ráno u zámku. Je pondělí, a tak bohužel zavřeno. Uděláme pouze pár fotek a jedeme cyklostezkou do Mělníka. Pohodově rovinou podél Vltavy, teda až na most, na který se musí nahoru po docela příkrých schodech. Takže nezbyvá nic jiného než

odstrojit kola od bagáže, vynést kola, vynést bagáž. Projít skrz úzkou uličku nahore s kolem a potom s bagáží a na druhé straně totéž zase snášet dolů. Ten kdo to vymyslel, byl génius ☺

Do Mělníku už je to jen kousek. Ještě zastavujeme u zdmyhadla těsně pod zámkem a chvíli se koukáme na připlouvající lodě.

Přímo k zámku je to docela pruhas a tak tady máme letošní první jasnou tlačku. Zaparkujeme kola a doslova utíkáme na věž se zvonící mělnického chrámu

sv. Petra a Pavla, která vytváří dominantu města nad soutokem Labe a Vltavy. A protože je to poslední možnost jít nahoru před polední pauzou, musíme si pospíšet. Potom bychom museli minimálně hodinu čekat.

Vyhlídky z věže jsou prostě nádherné, nemůžeme se toho nabažit, je to nezapomenutelný výhled do kraje a na město. Za dobré viditelnosti můžeme dohlédnout na města Kralupy nad Vltavou i Kladno, stejně jako severněji na vrcholky Českého středohoří, před nimiž se nachází homole hory Říp.

Holky ještě stíhají zámeckou cukrárnu a pak už se jede dál někde na oběd. Není to jednoduché, je tady spousta turistů a tak i

poměrně draho a nic moc na výběr, ale hlad je hlad.

Jsou tři odpoledne, Semiš nám na náměstí pohlídá kola, zatímco my si ještě prohlédneme mělnické podzemí.

Mělnické podzemí vznikalo od konce 13. století. Výstavba probíhala souběžně se stavbou města. Chodbový systém podzemí se většinou nachází v hloubce 8 až 10 metrů pod povrchem. Vchod do podzemí byl téměř v každém domě v historickém centru a tak byly jednotlivé stavby propojeny. Zdejší studna ze 14. století je hluboká 54 metrů, byla vyhloubena při vzniku města, a jednalo se o

jediný zdroj pitné vody. Hloubka vodního sloupce je přes 7 metrů a průměr studny činí 4,54 metru, čímž je mělnická studna nejširší studnou v České republice. Provází nás starší, ale velmi šikovná paní.

Po prohlídce jedeme směrem na Želízky. Musíme kousek po hlavní silnici, opravdu nepěkný zážitek, odbočíme vpravo do kopce, ale jak se později ukázalo, bylo to špatné rozhodnutí. Vracet se nám nechce a tak jedeme, tlačíme, cestou, necestou, polem, nepolem, výmoly, příkopy a na konci les a

hurá i borůvky 😊

Konečně jsme přijeli k sochám Václava Levého k Čertovým hlavám, ale ne zepředu jako každý normální návštěvník ale zezadu shora. Takže to pravé pokoukání na ně bude až zítra dopoledne. Rozbalíme stany a přespíme rovnou tady. Kluci ještě skočí dolů do hospody pro vodu a my už se

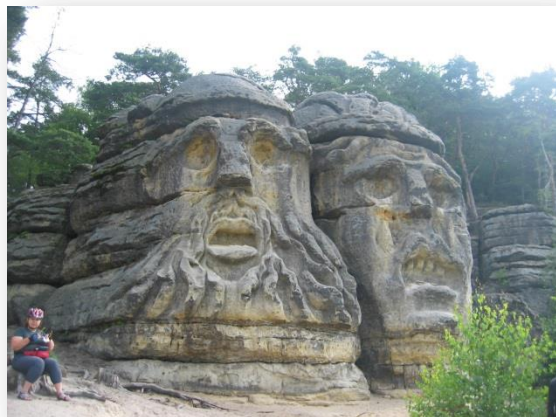
kocháme skvělými výhledy do okolí přímo od stanu a od večere. Večer sedíme všichni pohromadě, popijíme víno a je nám fajn.

Najeto cca 45 km

Úterý 5.července

Ráno je trochu pod mrakem, malinko prší. Po snídani přemýšlíme, jakou cestou dolů půjde nejlépe snést kola i s bagáží. Zdeněk jede po modré prudce dolů a my odstrojená kola tlačíme skrz rokli. Pro bágly se musíme ještě vrátit. Zbývá poslední úsek, prudce po písčitém terénu dolů. Cesta taky nic moc, jdeme s už naloženými koly postupně za sebou, rukama neustále kolo brzdíme, přesto to pořád podjíždí.

Konečně jsme všichni dole a přijíždí i Zdeněk. Střídáme se s hlídáním kol a jdeme se podívat na další sochy a monumentální plastiky vytesané do skal.

Protože se mezitím udělalo docela horko, jdeme se okoupat na místní koupaliště a vydržíme tady až do odpoledne. Kluci (T, S, Z) se ještě zajeli podívat na další skalní sochy. Po skoro celodenním odpočinku odjždíme z koupaliště na Kokořín.

Nejdříve si to fičíme krásnou rovinkou, pak mírně do kopečka a nakonec jasná tlačka, letos už druhá. V hospodě si dáváme bramboráčky, kuře, no a pivo. Jsme jen kousek od hradu a teď musíme ještě prudce dolů serpentýnami a po kočíčácích. Drkotáme se tak 2 kilometry. Hrad jsme v tom zápalu minuli. Stejně by už v tuto dobu byl zavřený. Vjeli jsme do Kokořínského údolí a rovnou na tábořiště. Je docela slušné, u potoka Pšenka s malou tůňkou, koupačkou jako cumel. Postavíme si stany, ale protože je tady docela plno, jsme rozhozeni na opačných koncích tábořiště. Ve studni je pouze užitková voda a tak si pro vodu na jídlo a pití musíme zajet do cca 800 m vzdáleného bufetu. A když už jsme tady, tak dáme přece pivko jedno nebo dvě?

Po návratu chceme jít spát, ale vedle ve stanu si nějakí návštěvníci, myslí pravý opak a dělají rachot tak do 2 do rána. Poté je Katka s Pavlem docela nahlas okřiknou a je klid.

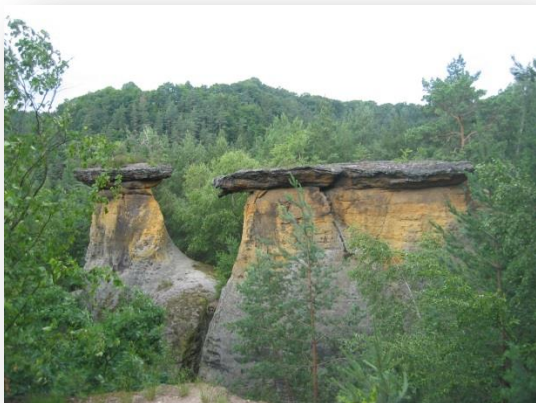
Najeto asi 12 km

Středa 6. července

Brzy ráno, slyšíme krápat dešťové kapky na stan, v 9 hodin už však máme čistou oblohu, horko zrovna není, ale ani zima.

Dělíme se na tři skupiny Semiš, Zdeněk, Šárka a Tomáš jdou na Pokličky a pak dál do Mšena, kvůli rezervaci vlaku na cestu zpět. Vašek, Radka a Petr jdou také na Pokličky a zpět přírodní raritou

Mořidla. A Katka s Pavlem jdou jen na Pokličky a zpět. Pokličky jsou vlastně pískovcové sloupy při ústí Kokořínského a Vojtěžského dolu a vypadají jako přerostlé houby. Vznikly zvětváním pískovcových skal s rozdílnou intenzitou, kdy tvrdší horní vrstva s obsahem železa lépe odolává

erozi než spodní skály. Vše se nachází v přírodní rezervaci Kokořínský důl. Cestou sbíráme borůvky, ale i hříbky, které si pak přidáváme uvažené k večeři.

Po návratu, odpoledne, po obědě a lehkém spánku vyrážíme na lehké kole k vláčku, který nás zaveze až k hradu Kokořín. Do hradu přijdeme po dřevěném mostě. Uvnitř je nádvoří a kousek nad ním pokladna a suvenýry. Původní stavba vznikla během třináctého století a tvrz částečně vytesanou do skály obývali tehdejší majitelé panství. Bohužel, sedmácté století se stalo dobou, kdy se hrad začal měnit na zříceninu. Současný vzhled hradu Kokořín pochází z let 1911-1916, kdy došlo k úpravám.

Dominantu tvoří 38 m vysoká věž válcovitého tvaru s kamennou helmou. Věž s nádhernou vyhlídkou si samozřejmě nenecháme ujít. Jsme rádi, že i soukromí majitelé hradu manželé Špačkovi, tento hrad zpřístupnili všem, kteří po krásném výletu na hrad zatouží.

Dolů z hradu už jdeme pěšky a ještě stiháme pívko, nákup buřtíků a nabrat pitnou vodu v místním občerstvení. Večer rychlá koupačka v tůnce a už hrajeme petangue a opékáme buřtíky na ohni. Byl to opravdu moc pěkně strávený den.

Čtvrtek 7.července

Ráno je celkem chladno, ale neprší. Vyrážíme na lehkých kolech na nedaleký hrad Houska. Je to cca 8km. Nejprve fičím kolem vody (Pšenka), ale poslední 2,5 km úsek je krutá stoupačka. No nic je tu zase jasná tlačka. Konečně hrad, ale jinak zhola nic. No, možná jen čertovy pohyblivé figuríny,

vstupné 50 Kč. Pivo u venkovního občerstvení za 38,- taky síla. Jedeme zpět do kempu sbalit stany. Potom se zase rozdělíme. Semiš se Zdeňkem, ti jedou do Mšena na oběd a Tomáš s Šárkou, jedou do Mělníka koupit místenky pro kola. My ostatní pokračujeme dál v cestě Kokořínským údolím. Obědváme v Liblici výborný segedínský guláš, makové knedlíky a celé to zajíme skvělou domácí zmrzlinou. Cestou se ještě krátce zastavujeme u hrobu Jana Palacha ve Všetatech.

Večer se všichni scházíme v malé dědině Lhota u nádherného průzračného kamínkového jezera. Koupeme se na Adama a potom na zahřátí vypijeme rybízák, který Vašek koupil ve Všetatech.

Pak si to namíříme do místní hospody, kde čekáme, až se setmí, abychom si pak mohli postavit stany v borovicovém lesíku poblíž jezera. Večer je krásný, teplý a tak všichni postáváme okolo stanů a podaří se nám vypít veškerý alkohol, který jsme měli sebou. Šárka dokonce smíchy začne chrochtat a Zdeněk neodolá a ještě jede do hospody podívat se na fotbal

Najeto jak kdo od 50 do 77 km

Pátek 8. července

Ráno máme krásné, slunečné. Vyjíždíme chvilku po deváté do Staré Boleslavi na náměstí. Historické jádro města je od roku 1992 městskou památkovou zónou. Chceme se podívat na románskou baziliku sv. Václava, kde byl svým bratrem Boleslavem zavražděn český kníže Václav a kde také bylo jeho tělo po nějakou dobu pochováno. Po smrti začal být Václav uctíván jako svatý pro svou v legendách mu připisovanou zbožnost. Bohužel basilika je zavřená.

Přejíždíme přes řeku a jsme v Brandýse nad Labem. Jen letem světem si procházíme nádvoří zámku, je tady svatba a tak jim to nechceme naší přítomností kazit.

Pokračujeme směrem na Toušeň. Je to malé lázeňské městečko, kde si dáváme krátkou pauzu s nanukem. Obědváme v Čelákovcích v hospůdce U Bohuslavů. Je tady pěkně horko. Cestou za nějakou koupačkou ještě

zastavujeme v muzeu Moto-Velo v Přerově nad Labem. Je zde stálá soukromá expozice historických bicyklů a motocyklů z let 1885–1965.

Dále pokračujeme přes Kersko, kde se natáčel slavný Hrabalův film Slavnosti sněženek. Také jsme se jen z dálky podívali na jeho dům a navštívili neméně slavnou hájenku s divočákem.

A dále míříme do malé dědinky Sadská, kde je nádherné jezero s plážemi a samozřejmě koupání. K večeri si pak dáváme smažák, hranolky a jak jinak i pivko.

Průzkumná jednotka Petr a Radka jedou hledat poblíž místo na spaní do blízkého borovicového lesa. Nejdřív to nevypadá moc dobře, ale jedeme hlouběji a hlouběji a tady se to při troše dobré vůle docela dá. Najde se i pěkné mechové místečko.

Cestou jsme ještě stihli nakoupit nějaké víno a meruňkovici a tak sedíme potmě kolem stanů, povídáme si a je veselo.

Najeto cca 45 km

Sobota 9. července

Ráno je trochu zataženo, ale neprší a není moc horko. Jedeme dál písčnými dunami, někdy dokonce naše železné oře musíme i tlačít.

Míříme do Poděbrad. Semiš i Vašek mají bohužel defekt.

Na náměstí v Poděbradech zamykáme kola a jdeme se projít lázeňským městem. Na promenádě nabíráme léčivou vodu, na náměstí si pochutnáváme na výborné zmrzlině a v restauraci Bílá Růže zase na výborném obědě.

Potom vyrážíme převážně po krásné asfaltové cestě do Kolína. Šárka, Tomáš, Zdeněk a Semiš se jedou okoupat ještě do místní štěrkovny, Jižní sekce ujíždí rovnou na vlak a Petr s Radkou si jedou prohlédnout město Kolín. Po 17 hodině už sedíme všichni ve vlaku a jedeme domů.

Najeto 50 km

Celkem jsme najezdili asi 314 km, ale zážitky byly nevypočitatelné 😊

Cyklovandrovali

Tomáš

Šárka

Katka

Pavel

Vašek

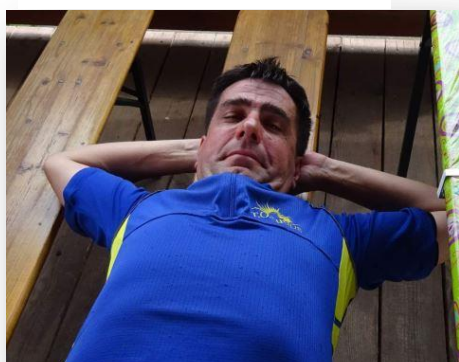
Radka

Zdeněk

Semiš

Petr